

се вижда пакъ отъ едно писмо на Петрониевича, датирано отъ 1 юни.

Така се е свършило пиротското въстание, ползи отъ което е извлѣкалъ само сръбскиятъ владѣтель, едно, защото неговата намѣса е прѣдизвикала задоволство отъ страна на турцитѣ и, друго, защото съ смѣната на войводата и на владиката Йеронимъ, станала, както пише Милошъ въ писмо отъ 31 май № 2130 до Петрониевича, по негово искане, пиротчани не сж могли да не му бждатъ признателни. Не бива да се отрѣче, че освѣнъ тази смѣна на неговитѣ мжчители, населението се добира и до нѣкои малки правдини, като тая напр. — да си избира свой трибунъ или коджабашия за защитникъ прѣдъ турскитѣ власти¹⁾.

Гражданитѣ на Пиротъ и пиротско отново се дигатъ на въстание прѣзъ 1841 г., което, изглежда е било потушено още въ самото си начало. Съ заемането на прохода Цървенъ брѣгъ (Къзълъ йокушъ) отъ въстаницитѣ, дѣйствително билъ заетъ единъ важенъ стратегически пунктъ на пътя между Пиротъ и Нишъ. Опититѣ на въстаницитѣ обаче да прѣвзематъ другъ единъ важенъ постъ, Бѣла паланка (Акъ паланка), останали безуспѣшни. Възстаналото пиротско население се било събрало на двѣ мѣста и, когато, въоръжено съ тояги, нападнало поменатия постъ, на помощ на послѣдния се притекли извѣстно число мюсулмани отъ Пиротъ, които разбили въстаницитѣ, като убили около 50 души отъ тѣхъ, а едного плѣнили. Чрѣзъ това внезапно нападение на малката крѣпостъ, възстаналото население е цѣлѣло да тури ржка на едно оржие, което се намирало въ нея, но не успѣло. „Нападенията и опожаряванията на други по-малки турски постове, съседни на сръбската граница, като напр. на поста, отдалеченъ на четвъртъ часъ отъ сръбския пограниченъ пунктъ Пандирало, не показвало голѣмъ успѣхъ на възстаналото население, защото послѣднѣото незабавно било нападнато отъ мюсулманитѣ и гонено до Беговъ мостъ, при което мнозина паднали убити, а други, разпрѣснати, избѣгали прѣзъ границата въ Пандирало“²⁾.

И това въстание се свършило като нишкото — съ заблуда на населението въ добритѣ намѣрения на Михаила

¹⁾ Ходѣтъ на събитията по въстанието сж взети отъ студията на С. Христова, стр. 280—288 и книгата на Миличевича, стр. 182—216, отъ която се е ползувалъ и С. Христовъ. Сжщо — Романски, стр. 10—12.

²⁾ Романски, стр. 40.